

HROB

Splendidum družstvo

3.

HROB

Copyright © Kolektiv autorů, 1923

Cover © Splendidum družstvo, 2026

Translation © Alena Adamcová, 2026

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2026

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-459-2 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-460-8 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-461-5 (PDF)

Z amerického originálu *Weird Tales, Volume 1, Number 1, March 1923:*
The unique magazine by Various přeložila Alena Adamcová.

Obsah

Hrob od Orville R. Emersona	3
Podivínský muž od Juliana Kilmana	13
Strážce duchů od Bryana Irvina	25

_Toc226815159

Splendidum družstvo 2026

Hrob od Orville R. Emersona

Konec tohoto příběhu mi byl poprvé představen, když se Fromwiller vrátil ze své cesty na Mount Kemmel s velmi podivným vyprávěním, které bylo těžce uvěřitelné.

Uvěřil jsem mu však natolik, že jsem se s „Fromem“ vrátil zpět na horu, abychom zjistili, zda neobjevíme něco dalšího. A po chvíli kopání na místě, kde „Fromův“ příběh začal, jsme se dostali do starého zákopu (úkrytu), který byl zasypán, nebo alespoň, jehož všechny vchody byly zavaleny hlínou. Tam jsme našli, napsaný na německém dopisním papíře, děsivý příběh.

Našli jsme jej na Štědrý den roku 1918, během cesty plukovníkovým vozem z Watou ve Flandrech, kde byl náš pluk dislokován. Samozřejmě jste slyšeli o Mount Kemmel ve Flandrech: více než jednou se objevoval v novinových zprávách, když během některých z nejprudších bojů války přecházel z ruky do ruky. A když byli Němci konečně z tohoto strategického bodu v říjnu 1918 vytlačeni, začal ústup, který neskončil, dokud se nezměnil v závod o to, kdo se dostane do Německa jako první.

Postup byl tak rychlý, že vítězné britské a francouzské síly neměly čas pohřbít své padlé, a jakkoli se to může zdát těm, kteří to neviděli, strašné, v prosinci téhož roku bylo možné vidět rozkládající se mrtvoly nepohřbených vojáků roztroušené po vrcholu Mount Kemmel. Bylo to místo hrůzných výjevů a odpudivých pachů. A právě tam jsme tento příběh našli.

S pomocí kaplana jsme příběh přeložili. Zní takto:

Už dva týdny jsem pohřben zaživa! Už dva týdny jsem neviděl denní světlo ani neslyšel lidský hlas. Pokud si nenajdu něco jiného na práci než toto nekonečné kopání, zešílím. Proto budu psát. Dokud mi vydrží svíčky, budu každý den trávit část času tím, že si sepíšu své zážitky.

Ne že bych to potřeboval k tomu, abych si je pamatoval. Bůh ví, že až se odsud dostanu, první, co udělám, bude pokusit se na ně zapomenout! Ale pokud se odsud nedostanu...!

Jsem nadporučík císařské německé armády. Před dvěma týdny držel můj pluk Mount Kemmel ve Flandrech. Byli jsme obklíčeni ze tří stran a vystaveni strašlivé dělostřelecké palbě, ale kvůli výhodné pozici jsme měli rozkaz držet horu do posledního muže. Naši ženisté však vše připravili velmi pohodlně. Bylo vybudováno množství hlubokých krytů a v nich jsme byli poměrně v bezpečí před dělostřeleckou palbou.

Mnohé z nich byly propojeny chodbami, takže vzniklo jakési malé podzemní město a většina posádky vůbec neopouštěla ochranu těchto krytů. I za těchto podmínek však byly naše ztráty těžké. Bylo nutné udržovat hlídky na povrchu a čas od času přímý zásah jedním z obrovských železničních děl zničil i některé kryty.

Před něco málo více než dvěma týdny – nemohu si být jistý, protože jsem ztratil přehled o dnech – se obvyklé ostřelování zintenzivnilo stonásobně. Spolu s asi dvaceti dalšími jsem spal v jednom z mělčích krytů. Prudké zesílení palby mě náhle probudilo a mou první myšlenkou bylo okamžitě se přesunout do hlubšího krytu, který byl s tím, ve kterém jsem byl, spojen podzemní chodbou.

Byl to menší kryt, postavený o několik stop níže než ten, ve kterém jsem byl. Sloužil jako sklad a nikdo tam neměl spát. Mně se však zdál bezpečnější, a tak jsem se do něj sám vplížil. Tisíckrát jsem si od té doby přál, abych s sebou vzal někoho dalšího. Ale brzy už na to nebyla žádná příležitost.

Sotva jsem vstoupil do menšího krytu, ozval se za mnou ohromný výbuch. Země se zachvěla, jako by pod námi explodovala mina. Zda tomu tak

skutečně bylo, nebo zda kryt za mnou zasáhl nějaký obzvlášť silný granát, jsem se nikdy nedozvěděl.

Když otřes po výbuchu odezněl, vrátil jsem se do chodby. Asi v polovině jsem zjistil, že trámy nad ní se zřítily, půda se sesula a cesta byla zcela zatarasena.

Vrátil jsem se tedy do krytu a několik hodin jsem tam sám čekal, zatímco nad námi zuřilo strašlivé ostřelování. Jediný další vstup do krytu, ve kterém jsem byl, vedl z hlavního zákopu nahoře, a všichni, kdo byli na povrchu, už dávno sestoupili do krytů. Nemohl jsem tedy očekávat, že by někdo vstoupil dovnitř, dokud ostřelování trvá; a až ustane, jistě přijde útok.

Protože jsem nechtěl být zabit granátem hozeným do vstupu, zůstal jsem vzhůru, abych mohl při prvních známkách konce bombardování vyrazit ven a připojit se ke zbylým druhům na kopci.

Po asi šesti hodinách těžkého ostřelování se zdálo, že veškerý zvuk na povrchu ustal. Pět minut uplynulo, pak deset; útok musel každou chvíli přijít. Rozběhl jsem se ke schodišti vedoucímu ven na vzduch. Udělal jsem pár kroků vzhůru. Pak přišel oslepující záblesk a ohlušující výbuch.

Ucítil jsem, jak padám. Pak všechno pohltila tma.

Jak dlouho jsem ležel v bezvědomí v tom krytu, jsem nikdy nezjistil.

Ale po něčem, co se zdálo jako dlouhá doba, jsem si začal uvědomovat tupou bolest v levé paži. Nemohl jsem s ní pohnout. Otevřel jsem oči a viděl jen tmu. Cítil jsem bolest a ztuhlost po celém těle.

Pomalů jsem vstal, škrtl sirkou, našel svíčku, zapálil ji a podíval se na hodinky. Zastavily se. Nevím, jak dlouho jsem tam ležel v bezvědomí. Veškerý hluk bombardování ustal. Nějakou dobu jsem stál a naslouchal, ale neslyšel jsem vůbec nic.

Pohled mi padl na vstup ke schodišti. Vyděsil jsem se. Konec krytu, kde byl vchod, byl z poloviny zaplněn hlínou.

Přistoupil jsem blíž a prohlédl si to. Vchod byl dole úplně zasypaný a shora nepronikalo žádné světlo. Šel jsem k chodbě vedoucí do druhého krytu, i když jsem si pamatoval, že se zřítila. Pečlivě jsem prozkoumal popadané trámy. Mezi dvěma z nich jsem ucítil slabý proud vzduchu. Tady byl otvor do vnějšího světa.

Snažil jsem se trámy odsunout, jak to šlo s jednou rukou, ale způsobil jsem jen malý sesuv hlíny, který štěrbinu zaplnil. Rychle jsem hlínu odhrabal, dokud jsem znovu necítil proudění vzduchu. To mohlo být jediné místo, odkud jsem mohl získat čerstvý vzduch.

Byl jsem přesvědčen, že otevření některého z průchodů bude vyžadovat určitou práci, a začal jsem pociťovat hlad. Naštěstí tam byla dobrá zásoba konzerv a suchého chleba, protože důstojníci si v tomto krytu uchovávali své příděly. Našel jsem také soudek s vodou a asi tucet lahví vína, které bylo velmi dobré. Když jsem zahnal hlad a vypil jednu láhev vína, cítil jsem se ospalý, a přestože mě levá paže dost bolela, brzy jsem usnul.

Čas, který jsem si vyhradil na psaní, vypršel, takže pro dnešek skončím. Zítra, až splním svůj denní úkol kopání, budu opět psát. Už teď se mi ulevilo. Pomoc jistě brzy přijde. Každopádně nejpozději do dvou týdnů se osvobodím sám. Už jsem v polovině schodů. A zásoby mi vydrží. Rozdělil jsem si je tak, aby vydržely.

Včera se mi po kopání nechtělo psát. Paže mě hodně bolela. Asi jsem ji přetěžoval.

Ale dnes jsem s ní zacházel opatrněji a cítím se lépe. A znovu mám obavy. Dvakrát se dnes zřítily velké kusy zeminy tam, kde se uvolnily trámy nad hlavou, a pokaždé do chodby napadalo tolik hlíny, kolik zvládnou odklidit za celý den. Ještě dva dny, než budu moci počítat s tím, že se dostanu ven sám.

Zásoby bude nutné ještě více rozdělit. Denní dávka je už teď velmi malá. Ale budu pokračovat ve svém vyprávění.

Od chvíle, kdy jsem nabyl vědomí, jsem znovu spustil hodinky a od té doby sleduji dny. Druhý den jsem zkontroloval zásoby jídla, vody, dřeva, sirek, svíček atd. a zjistil jsem, že vystačí nejméně na dva týdny. Tehdy jsem nepředpokládal, že bych v tomto vězení zůstal déle než několik dní.

Říkal jsem si, že kopec obsadí buď nepřítel, nebo my, protože jde o velmi důležitou pozici. A kdokoli ho bude držet, bude se muset hluboko zakopat, aby si ho udržel.

Podle mého to tedy byla jen otázka několika dní, než bude vstup nebo chodba uvolněna, a mé jediné pochybnosti se týkaly toho, zda mě najdou přátelé, nebo nepřátelé. Paže mě už tolik nebolela, i když jsem ji nemohl moc používat, a tak jsem den strávil čtením starých novin, které jsem našel mezi zásobami, a čekáním na pomoc.

Jaký jsem byl hlupák! Kdybych byl začal pracovat hned, byl bych o tolik dní blíže k vysvobození.

Třetí den mě začala obtěžovat voda, která začala kapat ze stropu a prosakovat stěnami krytu. Proklínal jsem tu blátivou vodu, jako jsem už tolikrát proklínal podobné nepříjemnosti v krytech, ale možná ji ještě budu jednou žehnat, protože mi zachrání život.

Rozhodně to však bylo nepohodlné, a tak jsem strávil den přenášením lůžka, zásob jídla a vody, svíček a dalších věcí do chodby. Asi deset stop bylo průchodných, a protože byla o něco výš než kryt, byla sušší a pohodlnější. Navíc zde byl mnohem lepší vzduch, protože jsem zjistil, že téměř veškerý čerstvý vzduch přichází právě štěrbinou mezi trámy. A myslel jsem si, že mě možná v noci nebudou tolik obtěžovat krysy. Zbytek dne jsem opět jen čekal na pomoc.

Teprve čtvrtý den jsem začal pociťovat skutečné obavy. Náhle mi došlo, že jsem od osudného výbuchu, který zasypal vstup, neslyšel jediný výstřel ani necítil otřes země. Co znamená to ticho? Proč neslyším žádné zvuky boje? Bylo ticho jako v hrobě.